



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **F.T.**, bytem, zastoupený Jiřím Drápalem, advokátem AK Drápal & Vohnický, se sídlem 755 01 Vsetín, Horní náměstí 5/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Tř. T. Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 24.11.2011, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24.11.2011 výše uvedené spisové značky žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Vsetín ze dne 11.7.2011, č.j....., kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011, kterého se dopustil tím, že dne 27.2.2011 kolem 7:50 hod v katastru obce Vsetín směrem jízdy z centra města Vsetín, při najíždění na silnici I/57 ve směru na Valašské Meziříčí nad BČS Shell, řídil motorové vozidlo....., RZ:, i když nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 27.2.2011 ve stejnou dobu ve stejném místě jak je uvedeno výše při řízení motorového vozidla, RZ: nerespektoval dopravní značení P6 a nezastavil na příkaz dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“, za což mu byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 25.000,-Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí tak, že v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se část rozhodnutí

správního orgánu I. stupně mění ve výroku I. a II. o vině, ve výrocích 1. a 2. o sankci a výroku 3. o nákladech řízení tak, že tyto po provedené změně zní následovně: výrok I. o vině „F.T. , nar....., trvale bytem je vinen tím, že dne 27.2.2011 okolo 7:50 hod v katastru obce Vsetín na křižovatce silnic I./69 a I./57 při jízdě po silnici I./69 z centra města Vsetín, při najíždějí na silnici I/57 ve směru na Valašské Meziříčí nad benzinovou čerpací stanicí Shell, řídil motorové vozidlo, RZ:, aniž byl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění, jehož pozbyl v důsledku uložení sankce zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel uloženým v rozsudku Okresního soudu v Přerově, č.j. ze dne 19.2.2009, pravomocného dne 11.6.2009, který byl zkrácen na dobu 10 měsíců usnesením Okresního soudu v Přerově, č.j. ze dne 5.1.2010, pravomocného dne 27.1.2011, kdy po uplynutí trestu zákazu činnosti obviněný nepožádal v rozporu s ust. § 102 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o provozu na pozemních komunikacích) o vrácení řidičského oprávnění. Tímto jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se tak přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona.

Výrok II. o vině:

„F.T. , nar., trvale bytem je vinen tím, že dne 27.2.2011 okolo 7:50 hod v katastru obce Vsetín na křižovatce silnic I/69 a I/57 při jízdě po silnici I/69 z centra města Vsetín, při najíždění na silnici I/57 ve směru na Valašské Meziříčí nad benzinovou čerpací stanicí Shell, řídil motorové vozidlo, RZ, kdy nerespektoval dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ a nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud měl do křižovatky náležitý rozhled. Tímto jednáním porušil ust. § 22 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se tak přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona“.

Výrok 1. a 2. o sankci:

„Za to se F.T. , nar....., trvale bytem ukládá:

1. Podle ust. § 22 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 25.000,-Kč (slovy: dvacetpět tisíc korun českých),

2. Podle ust. § 22 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 přestupkového zákona, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí“.

Výrok 3. o nákladech řízení:

3. Obviněnému se ukládá podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s ust. § 1 vyhl. č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-Kč (slovy: jedentisíc korun českých).

V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se část rozhodnutí správního orgánu č.j. ze dne 11.7.2011, a to způsob platby, pokuty a nákladů řízení potvrzuje.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu ze dne 20.1.2012, kde namítal, že se vytýkaného jednání nedopustil úmyslně, když měl za to, že povinnost žádat o vrácení řidičského oprávnění se vztahuje pouze na osoby, které po dobu výkonu trestu nedisponovaly řidičským průkazem. Z napadeného rozhodnutí navíc není ani patrné, zda se měl žalobce dopustit jednání úmyslného či nedbalostního. Žalobce možnost po 27.1.2011, kdy nabylo právní moci usnesení OS Přerov ze dne 5.1.2010, č.j., kterým mu byl zkrácen trest zákazu činnosti na dobu 10 měsíců podat žádost o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce po celou dobu výkonu trestu zákazu činnosti byl držitelem řidičského průkazu, jelikož jej v důsledku nemoci (operace srdce) neodevzdal. Žalobce se domníval, že za této situace může po vykonání trestu zákazu řízení motorových vozidel řídit, když řidičský průkaz měl po celou dobu trestu k dispozici. Žádost o vrácení řidičského oprávnění by tak byla pouze formálním úkonem, kdy správní orgán neměl jinou možnost, než této žádosti vyhovět za situace, kdy uložený trest byl vykonán. O vrácení řidičského oprávnění požádal hned následující den poté, kdy byl upozorněn na nutnost tento úkon učinit.

Žalobce má za to, že nedošlo k naplnění materiální stránky, kterou je nutné zkoumat i u přestupku. Společenská nebezpečnost zde není žádná. Je přesvědčen, že při výkladu zákonů by měly orgány aplikující právní normy zjišťovat smysl právní normy, což v případě norem represního práva platí dvojnásob. Normy měly být vykládány restriktivně. Úmyslem zákonodárce jistě nebylo trestat ty, co trest zákazu činnosti řádně vykonají a následně nepožádají o ryze formální úkon, když byly v dobré víře, že takový úkon ani není nutný. Norma přestupkového práva dopadá na situace, kdy někdo řídí v době, kdy ještě neměl trest zákazu řízení motorových vozidel vykonán. Tomu nasvědčuje i judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, kdy výklad norem ryze gramaticky či textualisticky je upozaďován. Například z nálezu III. ÚS 150/99 vyplývá, že tento soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup, který používá sofistikované odůvodňování k prosazení zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost, nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudu nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákoném textu. Žalovaný při použití ryze

formalistického výkladu postavil žalobce na roveň osoby, která záměrně a úmyslně porušila uložený trest zákazu řízení.

Pokud byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v nezastavení u dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“, pak tento závěr nebyl dostatečně správním orgánem prošetřen. Rozhodující orgán vycházel ze svědeckých výpovědí policistů s tím, že tito nemají důvod lhát. Ve spisovém materiálu se však nachází důkaz v podobě videozáznamu. Žalobce namítá, že vozidla na záznamu nejsou jeho vozidlem a ze záznamu vůbec nevyplyvá, v jaký den byl pořízen, v kolik hodin a není zřetelná ani registrační značka vozidla. Tyto skutečnosti uváděl i ve správním řízení ale nebylo však k nim přihlédnuto. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. března 2012 navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl a pokud bude nařízeno ústní jednání, aby též uložil žalobci nahradit náklady řízení žalovanému. Jinak souhlasil s tím, aby soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy.

Při posuzování odvolání podaného žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný opíral o spis o oznámení přestupku Policie ČR, obvodní oddělení Policie ČR Vsetín, sp. zn., které obsahuje úřední záznam sepsaný nstržm. R. T., dne 27.2.2011, úřední záznam o podání vysvětlení obviněného ze dne 27.2.2011, úřední záznam ze dne 28.2.2011 a videozáznam.

Z příslušného spisového materiálu vyplývá, že uvedeného dne vykonávala hlídku Policie ČR ve složení nstržm. R.T. a pprap. J. M. hlídkovou činnost ve Vsetíně na silnici I./57 nad benzinovou čerpací stanicí Shell, kde sledovala dodržování dopravního značení „Stůj, dej přednost v jízdě“. Tuto značku nerespektoval řidič vozidla, RZ:, proto byl hlídkou Policie ČR zastaven pomocí stavěcího terče u krajnice vozovky. Tento řidič byl ztotožněn jako žalobce a u žalobce bylo provedeno odborné měření na zjištění množství alkoholu v dechu s negativním výsledkem. Žalobci bylo hlídkou Policie ČR sděleno, že svým jednáním se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, protože porušil ust. § 22 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.7.2011. Přestupku se dopustil tím, že nerespektoval dopravní značku „stůj, dej přednost v jízdě“. O přestupku byl pořízen videozáznam.

Po příslušném poučení žalobce uvedl, že před křižovatkou přibrzdil a z důvodu toho, že nejelo z levé strany žádné motorové vozidlo, pokračoval v jízdě. S vyšetřením přestupku na místě souhlasil, proto mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500,-Kč. Hlídka se odebrala k sepsání pokutového bloku, přitom byla provedena lustrace osoby žalobce a když bylo zjištěno, že F.T. je veden v centrálním registru řidičů jako neřidič, kdy má platnou blokaci řidičského oprávnění, byl o této skutečnosti hlídkou na místě informován a bylo mu sděleno, že po dobu blokace řidičského oprávnění není oprávněn řídit motorové vozidlo a další jízda mu byla zakázána. Po sepsání úředního záznamu byla věc postoupena věcně i místě příslušnému správnímu orgánu k projednání.

Žalovaný uvádí, že žalobce se neodvolal do výroku II. o vině, jinak důvody uvedené v žalobě uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Pokud se jedná o výrok o vině I. napadeného rozhodnutí žalovaného, přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81, případně žadatel o řidičské oprávnění nebo osoba připravující se na přezkoušení z odborné způsobilosti. Pokud řidič pozbude řidičské oprávnění v důsledku pravomocného rozhodnutí soudu či správního orgánu, kterým mu byl uložen trest nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pak o vrácení řidičského oprávnění musí dle ust. § 102 zákona o silničním provozu požádat orgán evidence řidičů.

Je nutno důsledně odlišovat pojmy „řidičské oprávnění“ a „řidičský průkaz“. Podle ust. § 94 a) odst. 1 zákona o silničním provozu řidičský průkaz je povinen odevzdat jeho držitel příslušnému obecnímu úřadu, obce s rozšířenou působností do 5-ti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž mu byla uložena správním orgánem či soudem sankce resp. trest spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Z rozsudku OS Přerov č.j. ze dne 19.2.2009 byl žalobce uznán vinným trestnými činy řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle ust. § 180 d) trestního zákona a maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 20.000,-Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Usnesením téhož soudu ze dne 5.1.2010 téhož č.j. byl žalobci trest zákazu činnosti zkrácen na dobu 10 měsíců. Podle § 94 a) odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, který mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Je tedy nesporné, že v daném případě žalobce pozbyl řidičské oprávnění dnem právní moci uvedeného rozsudku, což je den 11.6.2009. Dle ust. § 94 a) odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích byl žalobce řidičský průkaz povinen odevzdat

obecnímu úřadu, obec s rozšířenou působností do 5-ti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce tak ve stanovené lhůtě neučinil, zaslal mu příslušný obecní úřad, obec s rozšířenou působností tj. správní orgán I. stupně výzvu k odevzdání řidičského průkazu dne 14.8.2009 a žalobce na tuto výzvu nereagoval a řidičský průkaz Městskému úřadu Vsetín neodevzdal. S odvoláním na usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 19.2.2009 mu byl trest zákazu činnosti zkrácen na dobu 10 měsíců, a toto usnesení nabylo právní moci 27.1.2011. Od tohoto data mohl požádat o vrácení řidičského průkazu, což však neučinil. Je tedy nesporné, že žalobce v době spáchání předmětného přestupku, tj. dne 27.2.2011 nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, i když s řidičským průkazem neoprávněně disponoval. Žalovaný se odvolal na rozsudek NSS č.j. ze dne 16.11.2011, v němž k podobné situaci byl zaujat právní názor, že pokud stěžovatel za takového stavu řídil motorové vozidlo, řídil jej bez příslušného řidičského oprávnění a naplnil tak znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích. Na tom nic nemění ani skutečnost, že k tomuto jednání došlo již po skončení předmětného trestu zákazu činnosti. Je tomu tak proto, že vrácení řidičského průkazu podle § 102 zákona o silničním provozu je výsledkem samostatného řízení, v němž správní orgán je oprávněn rozhodnout o vrácení řidičského průkazu, čímž de facto potvrdí, že je řidič stále způsobilý k tomu, aby byl držitelem příslušného oprávnění. Pokud tedy stěžovatel řídil, aniž by správní orgány o vrácení jeho řidičského průkazu rozhodly, nelze než konstatovat, že se tak dopustil přestupku řízení vozidla bez příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění. Tuto skutečnost nemůže zvrátit ani tvrzení stěžovatele, že ho nikdo o povinnosti řidičský průkaz odevzdat nepoučil, z čehož usuzuje nedostatek dalšího znaku skutkové podstaty – zavinění.

Dále žalovaný poukázal na ust. § 102 zákona o provozu na pozemních komunikacích, který striktně stanoví podmínky vrácení řidičského oprávnění po podmíněném upuštění výkonu zbytku trestu, že tyto zcela prokazatelně nebyly ze strany žalobce dodrženy. Nelze ani přisvědčit námitce žalobce, že jedná v dobré víře, když se domníval, že po nabytí právní moci usnesení soudu, jímž mu bylo podmíněně upuštěno od zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, může normálně řídit, a to vzhledem k tomu, že příslušný řidičský průkaz neodevzdal. Odevzdání řidičského průkazu je zákonnou povinností každého řidiče, jemuž byla uložena sankce či trest zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel a zákon stanoví lhůtu, do kdy tak musí učinit, tj. ve lhůtě 5-ti pracovních dnů, jinak se vystavuje nebezpečí uložení pokuty v částce až 30.000,-Kč. Toto nesplnění povinností je kvalifikováno jako přestupek, podle § 46 odst. 1 přestupkového zákona. Co se týká tvrzení žalobce o údajné operaci srdce, která měla být příčinou, že žalovaný řidičský průkaz ve stanovené lhůtě, ani bezprostředně, kdy opadly jeho zdravotní důvody, neodevzdal, již žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil, neboť žalobce tuto skutečnost nijak nedoložil, neprokázal, ani řidičský průkaz nepředložil Městskému úřadu Vsetín.

Řidičský průkaz je veřejnou listinou prokazující oprávnění k řízení motorových vozidel vyznačených skupin a podskupin. Je povinností každého řidiče, aby pokud má zájem po vykonání sankce či trestu zákazu činnosti opět legálně řídit motorová vozidla, požádat o jeho vrácení, s nímž mu bude současně vrácen i uschovaný řidičský průkaz. Smyslem této

povinnosti je především přenést na řidiče, kteří se dopouštějí protiprávního jednání, povinnost vyvinout aktivitu k opětovnému získání řidičského oprávnění.

Pokud se jedná o výrok II. napadeného rozhodnutí – přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, tak toho se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k), poruší zvláštní právní předpis. Tímto zvláštním předpisem je zákon o provozu na pozemních komunikacích, kde je v jeho ustanovení § 22 odst. 4 stanoveno, že na příkaz dopravní značky „Stůj, den přednost v jízdě!“ musí řidič zastavit vozidlo na takovém místě, odkud má do křižovatky náležitý rozhled. Dále v ust. § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích je stanoveno, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Do tohoto přestupku se žalobce do rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodvolal, přesto však žalovaný přezkoumal i postup správního orgánu I. stupně v této části rozhodnutí. Postupoval tak, že veškeré podklady rozhodnutí v rámci zásady volného správního uvážení posoudil a vyhodnotil jak každý samostatně, tak všechny ve vzájemných souvislostech, přičemž svoji myšlenkovou úvahu uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně tak učinil. Na jedné straně vzal v úvahu výpovědi svědků – policistů nstržm. R.T. a pprap. J.M. a na druhé straně výpověď žalobce. Žalovaný konstatuje, že výpovědi uvedených svědků se jednoznačně shodují a korespondují i s videonahrávkou, která je součástí spisového materiálu, proto byly vyhodnoceny jako věrohodné. Oba policisté při výkonu své hlídkové služby viděli a zaznamenali na CD nosič jako videonahrávku jak obviněný dne 27.2.2011 při najíždění na silnici I./57 řídil motorové vozidlo, RZ: a nerespektoval dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“. Výpovědi obou svědků se jeví žalovanému jako technicky přijatelné a tudíž i jako věrohodné, neboť se jedná o úřední osoby, speciálně vycvičené a vyškolené dle ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o policii ČR, zmocněné mimo jiné k ochraně bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku, k předcházení trestné činnosti, k plnění úkolu podle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ust. § 124 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Pro žalovaného jsou tedy stejně jako pro správní orgán I. stupně osobami spolehlivými, neboť přestupek obviněného zjistily při výkonu svého povolání. Je tedy nepravděpodobné, že by tito svědkové záměrně uváděli nepravdivé údaje, obvinili z přestupku nevinného občana, který se ničeho nedopustil a při řízení vozidla se choval v souladu s pravidly provozu na pozemních komunikacích a vystavovali se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání pro trestní čin krivého obvinění a nebo pro trestní čin zneužití pravomoci úřední osoby. Přípustnost důkazů svědeckou výpovědí zasahujících policistů a dostatečnost výpovědi k prokázání identického protiprávního jednání jako v tomto případě judikoval i NSS rozsudkem č.j. ze dne 22.10.2008, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestranou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž

svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. Naproti tomu výpověď obviněného může obsahovat cokoli, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti. Policisté nejsou nikterak zainteresováni na výsledku přestupkového nebo trestního řízení, tudíž jejich tvrzení je v maximální možné míře nestranné a věrohodné. Žalovaný neměl důvod pochybovat o svědeckých výpovědích uvedených svědků. Oba svědkové žalobce neznají, což vyplývá ze spisového materiálu, a proto zde není dán důvod, proč by vůči němu mohli být v nepřátelském vztahu a měli zájem jej poškodit. Žalovaný proto se s výpověďmi svědků ztotožnil, považuje je za věrohodné a přiklonil se k jejich verzi v průběhu předmětné události. Navíc žalobce při jeho zastavení hlídkou policie ČR na místě silniční kontroly se spácháním uvedeného přestupku nejdříve souhlasil, což vyplývá i ze skutečnosti, že byl ochoten zaplatit blokovou pokutu ve výši 500,-Kč, která mu byla za tento přestupek původně uložena. Skutečnost, kterou žalobce uvádí ve své žalobě a spočívá v tvrzení, že vozidlo na videozáznamu není jeho vozidlem a ze záznamu ani nevyplývá, v jaký den byl pořízen, v kolik hodin ani registrační značka vozidla, žalovaný uvádí, že tato tvrzení žalobce vzhledem k výše uvedenému považuje za zcela účelové ve snaze vyhnout se sankci za spáchaný přestupek. Navíc námitku v tomto směru nepodal ani proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Co se týče tvrzení žalobce, že z příslušného rozhodnutí není patrné, zda se dopustil přestupku úmyslně, žalovaný jen dodává, že na straně 17 odst. 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně uvedeno, že správní orgán I. stupně jednání žalobce považuje za nedbalostní, s čímž se žalovaný zcela ztotožnil.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasili. V tomto případě oba účastníci souhlasili s rozhodnutím ve věci samé bez jednání.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 71 odst. 1, § 75 odst. 2 věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Soud ze spisového materiálu Policie ČR, č.j. z úředního záznamu ze dne 27.2.2011 zjistil, že žalobce při průjezdu křižovatkou na silnici I./57 ve Vsetíně nad benzínkou Shell dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy porušil ust. § 22 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, kdy nerespektoval dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“. Při zastavení policejní hlídkou žalobce po poučení uvedl, že před křižovatkou přibrzdil a z důvodu toho, že nejelo z levé strany žádné motorové vozidlo, pokračoval v jízdě a souhlasil s tím, že jeho přestupek bude vyřešen na místě v blokovém řízení. Byla mu uložena pokuta ve výši 500,-Kč. Při lustraci osoby bylo zjištěno, že žalobce je veden v centrálním registru řidičů jako neřidič, kdy má platnou blokaci řidičského oprávnění. Datum ukončení blokace dle evidenční karty řidiče bylo 11.4.2010. Přestupek se stal dne 27.2.2011. Bylo zjištěno, že se žalobce dopustil dalšího přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť řídil vozidlo, aniž by byl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Svým jednáním porušil ust. § 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Předmětem sporu jsou žalobní námitky žalobce, že se v podstatě žádného přestupku nedopustil, neboť v době, kdy měl spáchat přestupek tím, že řídil bez řidičského oprávnění tak namítal, že řidičský průkaz měl v držení při sobě, a že zbytek trestu mu byl prominut a žádost o vrácení řidičského oprávnění byl pouze formální úkon. Co se týče druhého přestupku uvedl, že tento přestupek nebyl dostatečně správním orgánem prošetřen, správní orgány vycházely ze svědeckých výpovědí policistů s tím, že tito nemají důvod lhát, ale co se týče důkazu v podobě videozáznamu tak namítá, že vozidla na záznamu nejsou jeho vozidlem ze záznamu nevyplývá, v jaký den byl pořízen, v kolik hodin a není zřetelná ani registrační značka vozidla. Tyto skutečnosti uváděl i ve správním řízení ale nebylo k nim přihlédnuto.

Soud na základě přezkoumání všech skutečností nacházejících se ve správním spise dospěl k závěru, že žalovaný se s námitkami žalobce opakujícími se v žalobě se dostatečně vypořádal přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí a z toho důvodu soud na tuto argumentaci odkazuje, neboť s ohledem na obsáhlost odůvodnění by bylo duplicitní se vyjadřovat a proto na ní odkazuje (usnesení Ústavního soudu II. ÚS 251/2003, str. 3, odst. 3). Zejména k hodnocení přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e), bod 1, přestupkového zákona nemá připomínek, neboť bylo ze strany správních orgánů dokonale zdůvodněno.

Soud při posuzování zejména tedy spáchaného přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona tj. že žalobce nerespektoval dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“ a nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud měl do křižovatky náležitý rozhled pouze uvádí, že souhlasí s námitkou žalobce, že videozáznam není přesvědčivým důkazem o provedení jeho přestupku, neboť z tohoto videozáznamu nelze jednoznačně identifikovat vozidlo žalobce, není zde uvedeno ani registrační značka jeho vozidla ani den, kdy byl videozáznam pořízen. Přesto soud se přiklonil k názoru žalovaného, že se žalobce dopustil tohoto přestupku, neboť si správní orgány byly vědomy nedostatku tohoto videozáznamu a ve věci vyslechly zasahující policejní hlídku. Na základě jejich svědeckých výpovědí dospěly správní orgány k závěru, že žalobce se předmětného přestupku dopustil a řádně svoji úvahu z argumentovaly. Z toho důvodu neměl soud důvod pochybovat o tom, že žalobce se obou přestupků dopustil. Sám žalobce připustil, že před značkou pouze přibrzdil a nikoliv nezastavil i když dle obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že před stanovenou značkou měl

vozidlo zastavit. Soud má tedy za prokázané, že správními orgány byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. Byly opatřeny v souladu s ust. § 52 správního řádu a provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci zejména tedy spisovým materiálem Policie ČR, ústním jednáním a svědeckými výpověďmi a že podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu byly žalovaným hodnoceny podklady a zejména důkazy, podle své úvahy a že přitom bylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dle Krajského soudu žalovaný a správní orgán I. stupně se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku žalobce ve svém rozhodnutí dostačujícím způsobem vypořádaly. Bylo přihlédnuto k okolnostem vzniku obou přestupků, k jejich závažnosti, možným následkům i míře a formě zavinění jakož i k osobě pachatele a ke způsobu spáchání.

V daném případě se správní orgány se všemi rozpory vypořádaly dostatečně a krajský soud jejich závěr akceptuje. Výpovědi zasahujících policistů jsou vzájemně zcela souladné a rozpory v jejich výpovědi krajský soud neshledal. Výpovědi zasahujících policistů soud označil jako věrohodné, oproti výpovědi žalobce, který pouze konstatoval, že před značkou, která stanovila, aby zastavil své vozidlo, tak toto pouze přibrzdil. Ohledně přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 přestupkového zákona dostatečným způsobem vypovídají listinné důkazy založené ve správním spise.

Vzhledem k tomu, že žalovaný i správní orgán I. stupně se se všemi námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení vypořádaly dostatečně, nebylo shledáno porušení právních předpisů a soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně